

Milí bratři, milé sestry,

muselo to být úžasné a naprosto jedinečné období v životě apoštolů: čtyřicet dní se jim zjevoval Vzkříšený Ježíš. Čtyřicet dní tu a tam byl s nimi a učil je pravidlům a řádům Božího království.

Ale všechno hezké jednou končí... Nadešel čas loučení. Když s nimi Ježíš jedl u jednoho stolu, nařídil jim: *Čekejte, až se splní Otcovo zaslíbení, o němž jste ode mne slyšeli. Jan křtil vodou, vy však budete pokřtěni Duchem svatým, až uplyne těchto několik dní.*

No, a poznáme to, že na nás Duch svatý sestoupil? A jaké to bude? A co to znamená, že jím budeme pokřtěni? A co se stane poté, až se nás Duch Boží ujme? To jsou otázky, které by možná zajímaly nás. Ale učedníci mají na srdci něco jiného: *Až sestoupí Duch svatý, Pane, bude konečně nastoleno Boží království, o kterém jsi nás učil? Přijde konec lidských a začátek Božích dějin? Zmizí jednou provždy všechno zlo a hřích z tohoto světa a bude nastoleno právo a spravedlnost po celé zemi?* Slovy učedníků: *Pane, už v tomto čase chceš obnovit království pro Izrael?* Učedníci tedy stojí nejen o brzké duchovní, ale také o politické a sociální osvobození.

A Ježíš jim to nevymlouvá... Nenapomíná je, jak bychom možná čekali: *Co blázníte? Copak jste nic nepochopili? Měli byste se zaměřit jen na uzdravení duše člověka, nikoli na celospolečenské problémy.*

Ne, Ježíš tu otázku nezpochybňuje. On totiž ví, že tento svět nepotřebuje jen duchovní obnovu, ale také sociální, politickou i ekonomickou. Hřích totiž nehnízdí jen v srdci člověka, ale také ve strukturách tohoto světa. *Je tedy dobře, milí učedníci, že stojíte o obnovení království. Je dobře, že se kolem sebe díváte otevřenými očima a vidíte nespravedlnost a bezprávi a útlak na každém kroku. Je dobře, že čekáte Boží zásah a jeho nastolení práva a spravedlnosti. Na to vezměte jed, že to má Bůh v plánu! Jen... Jen vám neřeknu, kdy to bude.*

Proč jim to Ježíš nechce říct? Proč se zdráhá své církvi sdělit, kdy nastolí své království? Proč se ještě nikomu nepodařilo vypočítat konec světa a začátek Boží vlády – i přesto, že se o to mnozí v průběhu křesťanských dějin urputně snažili? Odpověď je nasnadě. Kdybychom to věděli, zlenivěli bychom.

Kdyby měl Ježíš ještě dnes sestoupit z nebeského trůnu, pak už není potřeba odcházet z kostela a vůbec se o cokoli snažit. A kdybychom s jistotou věděli, že přijde za 25 let, pak nám zbývá ještě dost času na pořádnou duchovní obnovu. Vždyť to nakonec říká sám Ježíš v jednom svém podobenství: *Když Pán ustanovuje nad svým služebnictvem správce, aby jim včas rozdíl pokrm, který správce je věrný a rozumný? Blaze tomu služebníku, kterého pán při svém příchodu nalezne, že tak činí. Vpravdě pravím vám, že ho ustanoví nade vším, co mu patří. Když si pak onen služebník řekne: 'Můj pán dlouho nejde' a začne bít sluhy i služky, jíst a pít i opíjet se, tu pán toho služebníka přijde v den, kdy to nečeká, a v hodinu, kterou netuší, vyžene ho a vykáže mu úděl mezi nevěrnými. (L 12,42-46)*

Proto tedy: *Není vaše věc znát čas a lhůtu, kterou si Otec ponechal ve své moci.* Hospodin nás lidi zná až příliš dobře. Proto nám nechce sdělit, kdy je ujme vlády. Dopadlo by to s námi totiž podobně jako s tím nepoctivým služebníkem.

Ale na druhou stranu mějme na paměti, že žijeme v poslední a rozhodující třetině lidských dějin, která se započala právě Ježíšovým nanebevstoupením a následným sesláním svatého Ducha. Byť se nám může zdát, že se ta třetina trochu protahuje a gong uzavírající tento zápas dějin ne a ne zaznít, je to skutečně poslední třetina. A jde tu o všechno. A jako se hokejisté v poslední třetině úporně snaží a makají, seč jim síly stačí, tak také církev má mnoho co na práci.

Dostanete sílu Ducha svatého, který na vás sestoupí, a budete mi svědky v Jeruzalémě a v celém Judsku, Samařsku a až na sám konec země.

My jsme svědky Ježíše Krista – z moci Ducha svatého. To je náš úkol. To je náš život. Stali jsme se jimi tak, že jsme uvěřili evangeliu, že jsme vzali smrtelně vážně Ježíšovu smrt na kříži za naše hříchy, ale také že nám Vzkříšený a živý Pán zkřížil cestu, že se s námi setkal a dal se nám ve svém svatém Duchu poznat. Jsme svědky Ježíše Krista – od našeho křtu až do naší smrti.

Ale nepleťme si to. Svědek je svědkem i tehdy, když nevydává žádné svědectví. To známe z akčních filmů: Korunní svědek je nejdřív pečlivě schovaný, než je předvolán k soudu, kde má vydat klíčové svědectví. Je tedy prohlášený za svědka dříve, než vydá svědectví. My jsme tedy také svědky Kristovými od našeho křtu. Ale vydáváme svědectví o Kristu až po nějakém čase.

Svědek si nejprve musí své svědectví v hlavě urovnat a utřepat, než jej vysloví před soudem. Kdyby ho předvolali bezprostředně poté, co se stal svědkem, možná by jeho svědectví nebylo tak jednoznačné, tak zralé, tak pravdivé.

A podobně to funguje i s námi. V průběhu našeho života musí to naše svědectví o Kristu zrát, aby k něčemu bylo. Proto se mi vždycky ježí chlupy na těle, když slyším „příkladné“ příběhy o lidech, kteří včera uvěřili a dnes už nadšeně šíří evangelium.

Ten, kdo si přečte pár duchovních knih bezprostředně po svém obrácení, ještě není připraven vydávat svědectví o Pánu Ježíši. Ale naopak ten, koho se léta dotýká boží Duch, ten, který roky žije v živém obcenství s Kristem a s jeho tělem-církví, ten, který poctivě studuje Boží slovo, ten, který po boku svého Spasitele prožil výšiny i hlubiny života – ten vydává drahocenné svědectví.

Možná namítnete, že přece učedníci bezprostředně po seslání Ducha svatého o Letnicích vyjdou do ulic a bez zbytečného otálení kážou evangelium. To je pravda. Ale proč právě na Ježíšovy učedníky sestoupil Duch svatý? Proč nesestoupil na kohokoli jiného? Proč neučinil třeba z tehdejších velekněží a zákoníků první svědky Kristovy? No protože právě učedníci trávili mnoho času s Ježíšem před jeho ukřižováním i po jeho vzkříšení. Jen oni jej znali. Jen oni se od něj dlouhý čas učili. Jen oni tedy byli připraveni vydávat účinné svědectví o Ježíši Kristu.

A samozřejmě tím nechci říct, že svědek není nakonec připraven vydat svědectví nikdy a nikde. To ne. Vždyť by bylo k ničemu, kdyby svědek u soudu řekl: *Odpusťte mi, ale já jsem si to ještě v hlavě pořádně neurovnal. Předvolejte mě tak za dva tři roky a snad už budu připraven.*

To je tedy náš životní úkol, milí bratři a milé sestry: Připravovat se k tomu, abychom vydali dobré a zralé svědectví o našem Pánu. A tu druhou věc, zda druzí lidé přijmou naše svědectví, klidně přenechejme Duchu svatému.

Pokročme ale dále. *Po těch slovech byl Ježíš před jejich zraky vzat vzhůru a oblak jim ho zastřel. A když upřeně hleděli k nebi za ním, jak odchází, hle, stáli vedle nich dva muži v bílém rouchu a řekli: "Muži z Galileje, co tu stojíte a hledíte k nebi? Tento Ježíš, který byl od vás vzat do nebe, znovu přijde právě tak, jak jste ho viděli odcházet."*

Učedníci hledí k nebi – za odcházejícím Ježíšem. Upřeně zírají do oblak. Tak jako když hvězdáři pozorují hvězdy. Anebo když děti sledují letící letadlo. Jistě je učedníkům líto, že od nich Ježíš odešel a ponechal je na zemi. A určitě by rádi šli s ním k nebeskému Otci.

A proto jsou hned napomenuti dvěma anděly: *Muži z Galileje, co tu stojíte a hledíte k nebi? Ježíš vystoupil na nebesa. On je tam. Ale vy jste zde. On je v blízkosti svého Otce a přebírá vládu nad celým stvořením. Ale vy zůstáváte lidmi tohoto světa. Nemějte proto hlavu v oblacích, ale stůjte pevně oběma nohama na zemi.*

Svátek nanebevzetí Páně vlastně slavíme hlavně proto, abychom si důrazně uvědomili, že tam, kde je Ježíš, my ještě nejsme a nemáme se o to ani snažit. Zde na zemi, zde v tomto světě žijeme, máme své úkoly, svou práci, své povinnosti. Tak to Pán Bůh chce. To je jeho vůle. A církev, která žije, jakoby už byla v nebi – daleko od problémů tohoto světa, stranou zápasů lidského společenství – taková církev se zpronevřuje svému poslání. Vždyť Ježíš sám se takto modlí k Otci za církev: *Neprosím, abys je vzal ze světa, ale abys je zachoval od zlého.* (J 17,15)

A apoštol Pavel přemýšlí v listu Filipským: *Táhne mne to na obě strany: Toužím odejít a být s Kristem, což je jistě mnohem lepší; ale zůstat v tomto těle je zase potřebnější pro vás. Proto pevně spoléhám, že zůstanu a budu se všemi vámi k vašemu prospěchu a k radosti vaší víry.* (Fp 1,23-25) Apoštol Pavel ještě nechce zemřít a být s Kristem. Na umírání je vždycky čas. Ještě by rád byl s bratry a sestrami a jim, uprostřed tohoto světa, sloužil.

A poslechněme si ještě hlas, který přichází z druhé strany, od našich bližních. Jiří Wolker v jedné své básni říká: *Bratři, už skoro na nebe vzatí, možná z vás budou svatí, na nebe vstoupíte po oblacích a zapomenete mrtvých z údolí. Svaté nic nebolí. Raděj se svatými nestaňte, raděj tu s námi zůstaňte, silnici dolů sestupte, rozejděte se po celé zemi.* Jakoby básník - zastupující hlas tohoto světa - volal právě na nás, křesťany. Na ty, kteří jsou příliš zahleděni do nebe – a nevidí kolem sebe potřeby druhých lidí. Na ty, kteří se cítí být takřka s Kristem v nebesích – a co se děje kolem nich, to je příliš nezajímá. Na ty, kterým pro nebeské věci uniká křik a nářek ubohých a bídných. Na ty, kterým je lhotečné zlo v tomto světě. *Raděj tu s námi zůstaňte, vy svědci Kristovi... A pomáhejte nám vyprostit se z bídy a hříchu, do kterého jsme zapleteni.*

Milí bratři, milé sestry, Ježíš byl vzat do nebe. Ale my jsme byli ponecháni zde na zemi. On nám dal svého Ducha, který je nám stále nablízku. Nenechal nás opuštěné. Ale nechal nás zde. V tomto světě. Nablízku našim bližním. Uprostřed naší společnosti, ve které my smíme a máme žít jako jeho svědkové. Nebe počká. Proto do něj nespěchejme.

Modleme se: Pane Ježíši Kriste, slyšeli jsme tvé slovo. I z nás jsi učinil své svědky. Tvé království smíme a máme ohlašovat a sami podle něj můžeme žít. Prosíme tě, vyzbroj nás svým Duchem, abychom mohli být tvými věrnými svědky, kteří vydávají svědectví o tobě v pravý čas. Amen.